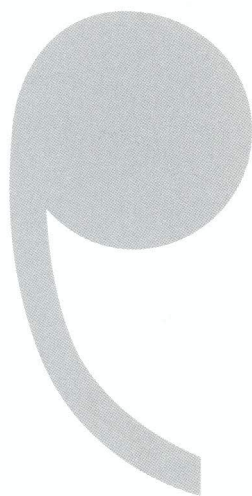

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER

Els treballadors
intel·lectuals a França
E. R. Curtius

Les duplicitats de la història
Dan Diner

El boulevard dels il·letrats?
Guillermo Quintás

Per uns nous mitjans
de comunicació
al País Valencià
Josep Manuel Alcañiz

La censura franquista
sobre l'editorial 3i4
Santi Cortés

Leo Strauss a Pekín
Mark Lilla

Les cares de la corrupció
Manuel Alcaraz

Dues legislatures:
dos Zapateros?
Ignacio Sánchez-Cuenca

1492/1942,
paisatges de memòria
Christiane Stallaert

Música i pensament
Jacques Rancière,
François Nicolas,
Peter Szendy,
Vladimir Safatle,
Felip Martí-Jufresa

Llibres
Josep Fontana,
Adolf Beltran,
Jacobo Muñoz,
Josep Conill

El lector de música

Josep J. Conill

So i silenci. Assaigs sobre música

Guillem Calaforra

242 pp., 2010, Barcelona, Riurau

La capacitat per parlar de música, com la de pintar l'aire, és un privilegi reservat als escollits. Potser per això els músics han resultat ser tradicionalment un gremi més procliu a la sana pràctica que no a l'especulació literària en forma d'assaig sobre un art que, per damunt de tot, demana una dedicació sostinguda i exigent, on la sensibilitat es conjumina amb la destresa tècnica. Sens dubte, al darrere d'aquesta actitud alena la confiança que el discurs musical es basta a si mateix com per no precisar d'altres afeigits. La modernitat, en canvi, en paral·lel al que s'esdevingué en d'altres esferes, s'hi ha traduït també en un augment del nivell d'autoconsciència, donant peu a una frondosa especulació teòrica sobre la matèria, fonamentalment a càrrec de melòmans de diversa procedència —amb una variada preparació musical, que va des de l'oient apassionat a l'intel·lectual amb vel·leïtats de compositor—, entre els quals destaquen filòsofs (Kierkegaard, Schopenhauer, Nietzsche, Wittgenstein, Jankélévitch o Trías) i escriptors (de Proust a Baricco, passant per Mann, Bernhard o Kundera), però també sociòlegs (Simmel, Weber) i antropòlegs (Lévi-Strauss). No seria exagerat afirmar,

